

ÉLETTÜNK

XXXV. évf. 1. szám (35. Jg. Nr. 1)

Az európai magyar katolikusok lapja

2003. január

TERNYÁK CSABA c. érsek, Vatikán:

ÚJÉV - A BÉKE VILÁGNAPJA

„Békét a földön: állandó feladat” - adta címül II. János Pál pápa a 2003. évi Béke Világnapra szóló üzenetének, megemlékezve a közel negyven éve, 1963. április 11-én napvilágot látott korszaknyitó enciklikáról, amelyet Boldog XXIII. János pápa adott ki, „Pacem in terris”, „Békét a földön” címmel.

A Szentatya újévi üzenete felidéri ennek a történelmi dokumentumnak néhány gondolatát: „A föld békéje, amely minden embernek leghőbb vágya, csak az Isten által megalkotott rend teljes tisztelete által szilárdítható meg.” A pápa sorait teljesen áthatja a reménység, hogy minden nehézség ellenére, a béke lehetséges.

A háború, valamint a vele járó zavar és rendtelenség elfogadhatatlan ugyanis az embernek, mint ahogy az sem egyeztethető össze vágyainkkal, hogy biztonság nélkül, állandó nyugtalanságban és félelemben éljünk. Szívünk és lelkünk mélyén olthatatlan vágy él bennünk a békére és a nyugalomra. Ahogy azt már Szent Ágoston megfogalmazta, és a Pápa is idézi üzenetében: a béke „a rend nyugalma”. Mindazt tehát, ami ezzel ellenkezik, mint idegen testet, valamilyen ki akarjuk vetni életünkéből. A keresztény ember Krisztusnak, a Béke Fejedelmének kinyilatkoztatása alapján hiszi és tudja, hogy belső békéjének igazi ellensége a saját bűne. A bűn tehát az az idegen test, amelytől meg kell szabadulnia. Erre azonban egyedül képtelen, és csak Istennek van hatalma arra, hogy ezt megtegye: „Ki bocsáthatja meg a bűnt más, mint az Isten?” (Mk 2, 6).

Mit tehetünk mi keresztények a békéért? Olyan kihívás és igény ez, amely nem csupán politikai téren jelentkezik, hanem az emberi lét személyes síkján is, miként arra II. János Pál pápa figyelmeztet újévi üzenetében: „Ha a dolgok mélyére akarunk nézni, akkor el kell ismernünk, hogy a béke nem annyira strukturák, mint inkább személyek kérdése”.

A keresztény ember úgy keresi a békét, hogy az evangéliumban felkínált ideálokat követi, mindennekelőtt azt, amelyet Jézus a fő parancsnak nevezett: „Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Szeresd embertársadat, mint saját magadat” (Mt 22, 37.39).

A történelem arra tanít bennünket, hogy a béke csak a szereteten, a kölcsönös tiszteleten és a mások különbözőségének elfogadásán alapulhat. Csak így lehet ugyanis legyőzni az önzést, a gőgöt és a hatalom utáni féktelen vágyat, amelyek végső soron minden rossznak, minden háborúnak az okozói. Soha nem érjük el a békét, ha azt szeretet nélkül akarjuk megvalósítani. Üzenetében ezt így fogalmazza meg a Pápa: „A szeretet lesz a béke kovásza, ha az

át, mivel a XX. században éppen az értelem nevében követtek el olyan bűnöket a diktatúrákban, amelyek minden korábbi vérontást felülmúltak. Ha az ember elveszíti a szeretet dimenzióját és belemerül a romboló gyűlöletbe, akkor elveszíti értelmét is, és elméje olyannyira elhomályosul, hogy minden érték elsötétedik előtte, amely az embert emberré teszi, és nem marad más belőle, csak egy „gép”, amely gyilkol.

A keresztény kinyilatkoztatásban

A három napkeleti bölcs hódolata, Rogier van der Weyden (1400?-1464), szárnyas oltár, középső rész, München, Régi Pinakotéka

emberek magukénak érzik mások szükségleteit, és ha megosztják másokkal azt, amijük van, kezdve a lelki értékekkel.” 1997-es béke üzenetében hasonló erővel fogalmazott a Szentatya: „Kínáld fel a bocsánatot, és békét kapsz!”

Tudjuk, hogy II. János Pál pápa tanításában központi helye van a bocsánatkérésnek. Ő maga számos alkalommal gyakorolta azt Egyházunk nevében. Evangéliumi meggyőződése ugyanis az, hogy csak ez az út vezet a békéhez, bármely területen. A béke kovásza, a szeretet, csak önzetlen és ingyenes lehet, miként maga a megbocsátás is, amely a béke előfeltétele. A béke tartóssága pedig egyenes arányban van a megbocsátás tartósságával. Ez megtapasztalható minden emberi kapcsolatban, amelyben óhatatlanul mindig van mit megbocsátani. Miért nincs béke a világban? Talán túl nagy bennünk a közömbösség Jézus parancsolatával kapcsolatban: „amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13, 34).

A gyűlölet azonban, mint az emésztő tűz lángra gyűjtja fel az emberek lelkét, és egymás ellen hangolja őket. A világ némely részén ez a gyűlölet már mindenki szeme előtt játszódó kegyetlen brutalitásban jelentkezik, másutt a gonoszság és a halál tervei még csak hamu alatt parázslanak. Ennek a helyzetnek a megoldásáról rengeteget lehet és kell is tanácskozni. Különösen fontos azonban emlékeztetni a nemzeteket és népeket az alapvető emberi jogokra, és soha nem szabad szem elől téveszteni a gyűlölet mélységesen irracionális vol-

nincs helye a gyűlöletnek, az erőszaknak és a bosszúnak. Jézus Krisztus evangéliuma a szeretet és a megbocsátás evangéliuma. A rosszat rosszal nem lehet legyőzni, hanem csak jóval. Krisztus békéje, a Pax Christi, az a béke, amelyet az angyalok hirdettek meg a betlehemi éjszakában, és amelyet az Egyház azóta folyamatosan hirdet a világnak, különösen első és legkiválóbb tagján, a Boldogságos Szűzön keresztül, aki Isten Anyja és az Egyház Anyja. Nem véletlenül január 1-je Szűz Mária Istenanyaságának napja egyúttal a Béke Világnapja is. Az Istengyermek Anyja szükségyszerűen a Béke Anyja, hiszen Fia a megígért és olyannyira várt Béke. „Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja” (Jn 14, 27). Mi keresztények tudjuk, hogy a béke Karácsony ajándéka, mert Isten megszületik a földön. A béke már nem távoli, mert Ő Emmanuel, Velünk az Isten, a Béke Fejedelme.

A világ ünnepe, egyik év a másíknak adja át a helyét. A pogányok „Janus” istent kettős arccal ábrázolták, vagyis egyik hátra néz, a múltba, a másik pedig előre, a jövőbe tekint, innen kapta nevét a január hónap. Ez a pogány ábrázolás egyrészt arra tanít minket, hogy emlékezzünk a múltra, és abból tanuljunk, mert a történelem az élet tanítómestere, másrészt arra, hogy tekintetünket a jövőbe szegezzük, a jövőből felénk közelítő Krisztus arcára. Benne találunk végső békét, olyan békét, amelynek soha nem lesz vége, és amely az élet teljessége. Ő az igazi *shalom*, az ember szívében és a világban egyaránt. □

KOMOLYAN KELL TERVEZNÜNK JÖVŐNKET

A külföldön élő római katolikus magyarok püspökének 15. körlevele a hívekhez - 2002. karácsonyán:

Kedves Magyar Testvéreim!

Ez a körlevél kissé későn fog elérkezni hozzátok, aminek oka van. Októberben ugyanis egy váratlan és sürgős műtétnek kellett alávetni magamat, ami kivonta a forgalomból két hónapig. Még jelenleg is lábadozom, de hosszabb téletárságom alatt volt időm gondolkodni és imádkozni éretet.

Elmélkedéseimnek lényege pedig az volt, hogy komolyan kell terveznünk a jövőnket, vagyis adventi hangulatban kell élnünk, ami azt jelenti, hogy várjuk az Úr Jézus eljövését, az Úrjövét. Előbb-utóbb mindannyiunknak szembe kell nézni azzal, hogy ez a világ elmúlik és egy jobb világba költözünk, ahol az Úr Jézus vár minket. Szent Pál is ezután sóhajtozott, amikor azt írta, hogy „szeretnék meghalni és Krisztussal lenni” (Fil 1, 23). Az adventi időszak is az Úr Jézussal való találkozás vágyát hangoztatja az Ószövetség reménységével, és könyörög, hogy „Jöjj el Jézus! Maranatha!” Mi tudjuk és örülünk annak, hogy az Úr Jézus eljött hozzánk és Betlehemben emberré lett. Itt van közöttünk: „Emmanuel, köztünk az Isten”. De még nincsen vége az üdvösségtörténetnek. Még sok rossz van a világban, melytől szeretnénk megszabadulni. Ezért mi továbbra is vágyakozunk az Úr Jézus dicsőséges eljövetele után, ami majd bekövetkezik a világ végén, és kezdetét veszi majd a „béke és szeretet országa”, ahol nem lesz több fájdalom és könny, hanem élvezni tudjuk majd mindazt a szepet, amit itt már elkezdünk és még sokkal többet fogunk tapasztalni. Ezért mi nem félünk ettől a jövőtől, és az ökszeresztényekkel együtt továbbra is hangoztatjuk, hogy „Jöjj el, Uram Jézus!” A karácsonyi öröminneps erre készít elő bennünket, de csak akkor lesz igazán öröminneps, ha szívünk ragaszkodik az Úr Jézushoz már most, és Vele együtt éljük le életünket. Úgy mint Ő, aki nem magának élt, hanem másokért, és odaadta életét, hogy nekünk bőségesebb és gazdagabb életünk legyen.

Várjuk tehát az Úr Jézust, akinek első eljövését karácsonykor újból megtapasztaljuk, aki gyakran költözik szívünkbe már most is, de a végső, győzelmes eljövetele még hátra van, és ezért kiáltjuk: „Jöjj el, Uram Jézus!” - Ez a jövőbeni reménység enyhíteni tudja jelenlegi csalódásainkat és szenvedéseinket, és életben tartja azt az örömet, amit senki nem tud elvenni tőlünk.

Kedves mindnyájuknak boldog karácsonyt és áldásos újévet kívánok szeretettel a mi Urunkban.

Miklósázy Attila, SJ püspök

ÁLDÁSOS ÉS BOLDG ÚJ ÉVET KÍVÁN OLVASÓINK AZ ÉLETÜNK

ÚJÉVRE

Elmúlt az ó-esztendő,
Hála néked Teremtő,
Hajnalán az Újévnek
Gyermekeid dicsérnek.

Bűneinket felejtésd el,
Malasztoddal szerej fel.
Őrök jószág legszentebb,
Adj új szívet és lelket.

Hallgasd meg az imánkat,
Szánd meg Jézus hazánkat,
Hogy az újesztendőben
Szébb jövője s jobb légyen!

Felvidéki kántáló

